

Національний менталітет та мовна картина світу як складові когнітивної лінгвістики

К. В. Ангеловська

Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К.Д. Ушинського, м. Одеса
Corresponding author. E-mail: djefik7@ukr.net

Paper received 17.10.19; Accepted for publication 29.10.19.

<https://doi.org/10.31174/SEND-Ph2019-210VII61-02>

Анотація. У статті досліджується мовна картина світу в контексті сучасної лінгвістичної науки. Розглянуто різні підходи до визначення та аналізу мовної картини світу крізь призму мовних та культурно-національних особливостей. Акцентується увага на розмежуванні понять мовної та концептуальної картини світу. З'ясовано значення і функції мовної картини світу.

Ключові слова: мовна картина світу, концептуальна картина світу, комунікативна, когнітивна, емоційна, інтерпретація.

Вступ. Ще в XIX ст. в працях Гумбольдта та його послідовників – неогумбольдтіанців Л. Вайсгербера, Й. Тріра, Б. Уорфа з'являється метафора “мовна картина світу”, яка в наш час стала важливим концептом сучасних мовознавчої та літературознавчої наук. Поняття “картина світу” широко використовується на сучасному розвитку представниками різних наук – філософії, психології, культурології, гносеології, когнітології, лінгвістики тощо, які намагаються надати йому термінологічного статусу.

Короткий огляд публікацій. З багатьох наукових аспектів (лінгвістичного, філософського, історичного, пізнавального) вказана проблема є актуальною. Дослідження цієї проблеми дає можливість з'ясувати специфічні риси національного світосприйняття й національного складу мислення на всіх своїх рівнях, а також уявлення про мовну картину світу та її роль у міжкультурній комунікації. На сьогоднішній день з конкретної проблеми існують такі наукові праці, як «Актуальні напрями сучасної лінгвістики (аналітичний огляд) (1999) О.Селіванової, «Мовна картина світу – як особливий спосіб репрезентації образу світу у свідомості людини» (2003) Кубрякової Є.З., «Функціональна топологія концептів як одиниць культури» (2004) Іващенко В., «Язык. Культура. Познание» (1996) Вежицької А., «Язык и философия культуры» (1985) Гумбольдта В. та інші.

Мета статті – з'ясувати своєрідність мовної картини світу крізь призму мовних та культурно-національних особливостей.

Матеріали і методи. У статті були проаналізовані наукові праці вчених-мовознавців під кутом зору конкретної проблеми і зроблені відповідні висновки. У статті був застосований метод лінгвостилістичного аналізу.

Результати та їх обговорення. Сучасна лінгвістика трактує мовну картину світу досить поліаспектно. З погляду дослідниці А. Вежицької [7, с. 116], національно-культурна специфіка ментальності та характер етносу знаходять своє вираження не лише на лексико-семантичному, а й на морфологічному та синтаксичному рівнях мовної структури. Такої ж точки зору дотримується і В. М. Телія [12, с. 174], яка вважає, що мовна картина світу створюється не лише фарбами конкретної лексики та опредмечуванням процесуальних значень, але й “...використанням синтаксичних конструкцій, які первісно відображають відношення між елементами дійсності, що сприймається предметно...” [12, с. 180]. Отже, мова моделює специфічні риси національного світосприйняття і національного складу мислення на всіх своїх рівнях.

Узагальнюючи існуючі в сучасній лінгвістичній науці погляди на поняття «мовна картина світу», можна сформулювати положення про те, що у кожній культурі існують так звані національно – специфічні компоненти культур, тобто саме те, що створює проблеми міжкультурної комунікації. Також доведено, що подолання мовного бар'єру не вирішує проблеми забезпечення ефективності спілкування між представниками різних культур. Для цього потрібно подолати бар'єр культурний. Саме тому, національну мову розглядають як національну мовну картину світу, беручи до уваги культурно-філософський підхід до мови як до “дому буття духу” [12, с. 184] конкретного народу, розуміючи, що національна мова є “не тільки однією з кодових систем спілкування та зберігання інформації, а й неповторним результатом розумово-емоційної та духовної творчості конкретного народу, його колективним органом самопізнання власної культури на фоні просторово-часового континуума” [12, с. 185].

Мовна картина світу репрезентується, насамперед, на лексичному матеріалі. Зокрема, так вважають такі вчені, як І.О. Голубовська, П.М. Грабовий, С.А. Мартосов, Ю.Л. Мосенкіс, Л.О. Ставицька та О.С. Фурса та багато інших. Розгорнуте уявлення про мовну картину світу та її роль у соціальному пізнанні та поведінці виникає тільки в сучасності, відзначає М.О. Шигарева, яка пов'язує це явище зі зростанням ролі мас в історії, підвищенням значення ідеології в управлінні масами, виділенням індивідуальності масової людини і пропонується розглядати мовну картину світу у варіантах загального (національна мова і, відповідно, національно-мовна картина світу), окремого (мовлення соціальної групи), одиничного (мовлення особистості). Узуальна (національно-мовна) картина виконує функцію узагальнюючого конструкта, оскільки, як слушно зазначає О.О. Селіванова, «відображає картини світу певних угруповань людей – носіїв однієї мови, об'єднаних територіально, а також за іншими ознаками та психічними властивостями (освітою, професією, статтею, ерудованістю, темпераментом, характером тощо)» [10, с. 134].

Поняття «картина світу» належить до фундаментальних наукових понять. Вона виражає найсуттєвіші характеристики людини, її буття. Картина світу як глобальний образ постійно формується в процесі контактування людини з навколишнім середовищем та іншими членами соціуму. Картина світу об'єктивується у мові, образотворчому мистецтві, музиці, ритуалах, різноманітних соціокультурних стереотипах поведінки людей.

Термін «картина світу» вперше був застосований на межі XIX-XX ст. фізиком В.Герцом як сукупність внут-

рішних образів зовнішніх об'єктів, що служать для виведення логічних суджень відносно поведінки цих об'єктів [1, с. 84].

Образ світу, втілений у мові, відповідає поняттю «мовна картина світу» (за термінологією американських когнітивістів – «концептуалізація світу, вміщена в мові»).

«Будь-яка мова, – розмірковував В.Гумбольдт, позначаючи окремі предмети, насправді творить: вона формує для народу, який є її носієм, картину світу» [8, с. 412]. Погляди Гумбольдта сприйняли і розвинули неогумбольдціанці. Розвиваючи його ідеї, Л.Вайсберг, представник неогумбольдціанської лінгвістики, робить висновок, що в основу мовознавства повинні бути покладені такі головні положення: 1) мова виступає як середня ланка, де відбувається синтез внутрішнього світу людини та оточуючої її зовнішньої дійсності; 2) мовознавство ґрунтується на світорозумінні, що здійснюється через рідну мову [8, с. 413]. Л. Вайсберг вважає мову творінням нації, в якому знайшов своє відображення процес пізнання всіх поколінь. Мова – духовний світ, що постає перед конкретною людиною як щось об'єктивне, але стосовно до пізанаваного – суб'єктивним, одностороннім. Суб'єктами мовної картини світу є носії мови, оскільки картина світу є способом його пізнання, а отже, результатом когнітивної діяльності людей, відображенням результатів діяльності свідомості (за Гумбольдтом)[8, с. 414]. Для українського мовознавства величезну роль відіграли праці О.О.Потебні, який розвинув ідеї Гумбольдта і водночас впритул підійшов до тих питань, які поставила американська когнітивна антропологія.

Ще одним джерелом «мовної картини світу» є американська етнолінгвістика та її гіпотеза лінгвістичної відносності Сепіра-Уорфа, за якою не тільки тип мови залежить від типу культури, у межах якої він постав, а й тип культури, зумовлений тим типом мови, в якому вона розвинулася і функціонує.

Отже, мовна картина світу – це «спосіб відзеркалення реальності у свідомості людини, що полягає у сприйнятті цієї реальності крізь призму мовних та культурно-національних особливостей, притаманних певному мовному колективу, інтерпретація навколишнього світу за національними концептуальними канонами» [8, с. 420]. В свідомості людей, які належать тому чи іншому національному колективу, складається та передається із покоління в покоління свій образ картини світу, об'єктивної навколишньої дійсності. Картина світу, на думку багатьох лінгвістів, – вихідний глобальний образ світу, який репрезентує сутнісні властивості світу в розумінні її носіїв, лежить в основі світогляду людини та є результатом усієї її духовної активності. «Картина світу – створений людиною суб'єктивний образ об'єктивної дійсності – це не дзеркальне відображення світу, а завжди певна його інтерпретація» [8, с. 421].

У лінгвокультурології розмежовують мовну і концептуальну картини світу. Концептуальна картина світу – це не лише система понять про сукупність реалій довкілля, а й система смислів, втілена в ці реалії через слова – концепти. Концептуальна картина світу є значно ширшою, ніж мовна, тому що в її створенні беруть участь різні типи мислення.

Мовна картина світу – це система взаємопов'язаних мовних одиниць, що відбиває об'єктивний стан речей довкілля і внутрішнього світу людини. Якщо концептуальна картина світу існує у вигляді концептів, що утво-

рюють концептосферу, то мовна картина світу існує у вигляді значень мовних знаків, які утворюють сукупний семантичний простір мови.

Сучасні уявлення про мовну картину світу у викладі Ю.Д.Апресяна виглядають таким чином. Кожна мова віддзеркалює певний спосіб сприйняття та концептуалізації світу. Відображені в ній значення створюють цілісну систему поглядів, свого роду певну колективну філософію, яка стає обов'язковою для всіх носіїв мови. Власний певній мові спосіб концептуалізації дійсності – частково універсальний, частково національно-специфічний, тому носії різних мов можуть бачити світ по-різному, крізь призму своїх мов [4, с.43].

Теоретичне обґрунтування проблеми сприйняття світу у формі мовної картини світу дає Б.О.Серебренников у роботі «Роль людського чинника в мові. Мова і картина світу». Її автор бачить концептуальну модель світу більшою за мовну. Картина світу – це те, яким малює світ людина в своїй уяві, – феномен більш складний, ніж мовна картина світу [11, с. 9].

Г.А.Уфимцева, російський мовознавець, зазначає, що концептуальна модель світу містить інформацію, подану в поняттях, а в основі мовної моделі світу лежать знання, закріплені в семантичних категоріях, складених зі слів і словосполучень, по-різному структурованих у межах певного поля тієї чи іншої конкретної мови. Основою вербальної, мовної картини світу є репрезентація загальної картини світу за допомогою мови.

С.Є.Нікітіна розуміє під концептуальною картою світу не лише систему основних логічних категорій, які є універсальними. На «нижніх поверхах» концептуальної картини світу неодмінно, на її думку, знайдуть відбиття національні особливості світовідчуття, світосприймання і світорозуміння.

Ю.М. Караулов підкреслює, що картину світу визначають наукове знання та мовна специфіка, а межі між мовною і концептуальною моделями світу здаються вченому хисткими, невиразними[9, с. 47].

Дослідники мовної картини світу наголошують на таких її особливостях: кожен народ має певні відмінності у своїй мовній картині світу. Мовна картина світу є вторинною за своєю природою, антропоморфною за спрямованістю. В.М.Телія уявляє мовну картину світу як інформацію, розсіяну по всьому концептуальному каркасу й пов'язану з формуванням самих понять за допомогою маніпулювання мовними значеннями. Науковець відзначає, що мовна картина світу не має чітких меж, тому її місце щодо концептуальної моделі світу не може бути визначене як периферія[13, с. 264].

Концептуальна картина світу засобами мови перетворюється у мовну. Концептуальна картина світу і мовна різняться засобами створення: перша використовує поняття і уявлення, а друга – мовні одиниці. Таким чином, наявність невербальних засобів вираження в концептуальній картині світу і лінгвістичних засобів творення загальних рис та національних особливостей мовної картини світу є принциповою відмінністю між ними.

Характеризуючи мовну картину світу, мовознавці відзначають її особливе значення і функції: мова забезпечує потреби суспільства у спілкуванні та пізнанні. На виконання цього завдання і спрямовані функції, які вона виконує. Основними функціями є комунікативна, когнітивна, мислеформотворча, репрезентативна, емоційна, експресивна та імперативна.

Кожна мовна одиниця зорієнтована на концептуальний простір довкілля, стаючи мовленнєвим виявом того чи іншого фрагмента. Та оскільки концептуальна картина світу (а отже й її фрагменти) – явище динамічне, а не статичне, то мовні одиниці, що її відображають, зазнають усіляких перетворень і набувають концептуальних значень, що розширюють семантичне поле того чи іншого мовного знака. В результаті останній функціонує часто не просто як слово-номінація з одним чи кількома лінгвістичними значеннями, а як слово – культурний концепт.

Суб'єктом або носієм картини світу можуть бути і окрема людина, і соціальні чи професійні групи, і етнонаціональні або релігійні спільноти [12, с. 174]. Проведені дослідження виявили, що, наприклад, «уявлення про щастя та ієрархія життєвих цінностей можуть помітно розходитися не тільки у різних народів та культур, а й у представників різних поколінь або різних субкультур у межах однієї культури, одного народу». Головна причина цього – це наявність у різних народів, етносів і субкультур та й, мабуть, у кожної людини своєї особистої картини світу, відповідно до особливостей якої кожна людина й поводить себе так чи інакше. Таким чином можна стверджувати, що існує й субкультурна картина світу [12, с. 180].

Субкультурна картина світу – це своєрідна картина світу, властива будь-якій соціальній спільноті – від нації або етносу до соціальної чи професійної групи або окремої особи. Більш того, кожному історичному періоду відповідає своя картина світу. Іншими словами, будь-яке досить велике людське співтовариство має диференційовані картини світу як по горизонталі (різні соціальні групи сучасників), так і по вертикалі: картини світу є не чимось застиглим, сталим, а історично мінливим процесом пристосування до мінливих реалій [12, с. 184]. Так, наприклад, картина світу військового відрізняється від картини світу його сучасника-селянина. Але точно так само сьогоденний селянин або військовий сприймає світ зовсім не так, як представники цих же соціальних груп сто років тому. Розрізняються картини світу й представників різних релігій: у католика та православного, у мусульманина та буддиста. Безпосередня картина світу містить як змістовне, концептуальне знання про дійсність, так і сукупність ментальних стереотипів, які визначають розуміння та інтерпретацію тих чи інших явищ дійсності. Таку картину світу ми називаємо когнітивною, так як вона є результатом когніції (пізнання) дійсності й виступає як результат діяльності когнітивної свідомості та базується на сукупності впорядкованих знань – концептосфери [12, с. 195].

Н. М. Лебедева зазначає: «Наша власна культура надає нам когнітивну матрицю для розуміння світу, тобто «картину світу» [12, с. 21].

Під когнітивною картиною світу розуміємо ментальний образ дійсності, сформований когнітивною свідомістю людини чи певного народу в цілому, який є результатом як прямого емпіричного віддзеркалення дійсності органами відчуттів, так і свідомого рефлексивного відображення дійсності в процесі мислення [5, с. 52].

Таким чином, можна зробити висновок, що когнітивна картина світу – це сукупність концептосфери та стереотипів свідомості, котрі задаються певною культурою чи субкультурою.

Когнітивна картина світу у свідомості особистості є досить системною та впливає на сприйняття особистіс-

тю навколишнього світу. Дане поняття також:

- пропонує класифікацію елементів дійсності;
- запроваджує прийоми аналізу дійсності (пояснює причини явищ та подій, прогнозує розвиток явищ та подій);
- впорядковує чуттєвий та раціональний досвід певної особи для його збереження в свідомості, пам'яті [5, с. 52].

Національна когнітивна картина світу, з одного боку, є дещо абстрактною, а з іншого – когнітивно-психологічною реальністю, що спостерігається в мисленні, пізнавальній діяльності народу, в його поведінці – фізичній та вербальній. Національна картина світу спостерігається в однаковій поведінці народу в стереотипних ситуаціях, у загальних уявленнях народу про дійсність, у висловленні «загальних думок» [5, с. 53].

Національна мовна картина світу (далі – НМКС) – це зафіксоване в лексиці відповідної мови специфічне бачення (тобто логічне осмислення, відчуття й оцінювання) реального світу й усього, що привноситься в нього людською свідомістю. Існує така кількість НМКС, скільки існує мов, кожна з яких відображає унікальний результат багатовікової роботи колективної етнічної свідомості над осмисленням й категоризацією буття людини.

Неповторність кожної НМКС стає очевидною лише на фоні інших таких же НМКС, тому зіставлення й аналіз їх універсальних та ідеоетнічних компонентів викликає неабиякий науковий інтерес. Актуальною стає проблема інтелектуального засвоєння поглядів на світ, які напрацьовуються іншими народами в інших умовах та під впливом інших факторів.

Національна мовна картина світу є результатом відображення колективною свідомістю етносу зовнішнього світу в процесі свого історичного розвитку одночасно з пізнанням цього світу. Зовнішній світ та свідомість – це два фактори, котрі породжують мовну картину світу будь-якої національної мови [6, с. 2].

Лінгвістичні когнітивні структури «безпосереднім чином беруть участь у формуванні мовної картини світу, в той час як «матеріалом» формування (концептуальної) картини світу є в першу чергу феноменологічні когнітивні структури. Останні мають (чи можуть мати) вербальну оболонку, тобто йдуть у парі з лінгвістичними когнітивними структурами» [2, с. 125].

Мова є найважливішим засобом формування та існування знань людини про світ. Відображаючи у процесі діяльності об'єктивний світ, людина фіксує результати пізнання в слові. Вся ж система знань, набутих як особисто, так і внаслідок навчання, утримується у довгостроковій пам'яті людини за допомогою концептів або ментальних прообразів. Концептуалізація або понятійна класифікація – це один з найважливіших процесів пізнавальної діяльності людини, що полягає в усвідомленні інформації, яка надходить до людини та призводить до утворення концептів, концептуальних структур та всієї концептуальної системи у мозку (психіці) людини.

Кожен народ по-своєму розчленовує фрагменти світу та по-своєму називає їх. Формується світ тих, хто говорить цією мовою, тобто формується мовна картина світу як сукупність знань про світ, що фіксується у лексиці, граматиці, фразеології.

Між картиною світу, як віддзеркаленням реального світу, та мовною картиною світу, як фіксацією цього зображення, існують складні відносини. Картина світу

може бути представлена за допомогою просторових (верх – низ, правий – лівий, схід – захід, далекий – близький), часових (день – ніч, зима – літо), кількісних, етнічних та інших параметрів. На її формування впливають мова, природа та ландшафт, виховання, освіта та інші соціальні фактори, традиція тощо. Мовна картина світу не існує поряд із специфічними картинами світу (хімічною, фізичною тощо), вона їм передує та формує їх, тому що людина здатна розуміти світ і саму себе завдяки мові, в якій закріплюється суспільно-історичний досвід – як загальнолюдський, так і національний. Останній визначає специфічні особливості мови на всіх її рівнях. У силу специфіки мови у свідомості її носіїв виникає певна мовна картина світу, через призму якої людина бачить світ [3, с. 46].

Висновки. Мовна картина світу формує тип ставлення людини до світу (природи, тварин, самої себе як елемента світу), визначає норми поведінки людини в світі. На думку Ю. Д. Апресяна, будь-яка природна мова відбиває певний спосіб сприйняття й організації (концептуалізації) світу. Висловлені в ній значення складаються у певну

цілісну систему поглядів, свого роду колективну філософію, яка є обов'язковою для всіх носіїв мови [5, с. 45].

Термін мовна картина світу є метафорою, тому що в дійсності специфічні особливості національної мови, в яких зафіксовано унікальний суспільно-історичний досвід певної національної спільноти людей, створюють для носіїв цієї мови не якусь іншу, неповторну картину світу, яка відрізняється від об'єктивно існуючої, а лише специфічне «забарвлення» цього світу, зумовлене національною значущістю предметів, явищ, процесів, вибіркоким ставленням до них, яке породжується специфікою діяльності, способу життя та національної культури даного народу. Картина світу, яку можна назвати знанням про світ, знаходиться в основі індивідуальної й суспільної свідомості, що зумовлює природність того, що система соціально-типових позицій, відношень, оцінок знаходить знакове відображення в системі національної мови та бере участь у конструюванні мовної картини світу. Треба також підкреслити, що зовнішній світ і свідомість людини – це два основних фактори, які формують мовну картину світу будь-якої національної мови.

ЛІТЕРАТУРА

1. Абрамович Г.Л. Введение в литературоведение/Г.Л. Абрамович. – М.: Наука, 1979. – 138 с.
2. Алефиренко Н.Ф. Поэтическая энергия слова. Синергетика языка, сознания и культуры/Н.Ф. Алефиренко. – М.: Academia, 2002. – 194 с.
3. Алефиренко Н.Ф. Спорные проблемы семантики/Н.Ф. Алефиренко. – М.: Гнозис, 2005. – 326 с.
4. Апресян Ю. Д. Эмоциональная система. Образ человека по данным языка: попытка системного описания/Ю. Д. Апресян//Вопросы языкознания. – 1995. – № 1. – С. 37–65.
5. Ахманова О.С. Словарь лингвистических терминов/О.С. Ахманова. – М.: Советская энциклопедия, 1966. – 607 с.
6. Бабаева Е.В. Лексическое значение слова как способ выражения культурно-языкового концепта/Е.В. Бабаева//Языковая личность: культурные концепты: сб. науч. тр./ВГПУ, ПМПУ. – Волгоград-Архангельск: Перемена, 1996. – С. 25-33.
7. Вежицкая А. Язык, культура и познание/А.Вежицкая. – М.: Русские словари, 1997. – 410 с.
8. Гумбольдт В. Язык и философия культуры/В.Гумбольдт. – М.: Прогресс, 1985. – 451 с.
9. Караулов Ю.Н. Русский язык и языковая личность/Ю.Н. Караулов. – М.: Наука, 1987. – 261 с.
10. Селіванова О.О. Актуальні напрями сучасної лінгвістики (аналітичний огляд) / Олена Олександрівна Селіванова. – К.: Фітосоціоцентр, 1999. – 148с.
11. Серебренников Б.А. К проблеме «язык и мышление»(всегда ли мышление вербально?)/ Б.А. Серебренников//Сравнительное лингвистическое языкознание. – 1977. – №1. – С. 9-17.
12. Телия В.Н. Метафоризация и ее роль в создании языковой картины мира / В.Н. Телия // Роль человеческого фактора в языке: язык и картина мира. – М.: Наука, 1988. – С. 173–204.
13. Телия В.Н. Русская фразеология: семантический, прагматический и лингвокультурологический аспекты/В.Н. Телия. – М.: Школа “Языки русской культуры”, 1996. – 284 с.

REFERENCES

1. Abramovich G.L. Introduction to literary criticism /G.L. Abramovich. – M.: Nauka, 1979. –138 p.
2. Alefirenko N.F. The poetic energy of the word. Synergetics of language, consciousness and culture /N.F. Alefirenko. – M.: Academia, 2002. – 194 p.
3. Alefirenko N.F. Controversial problems of semantics / N.F. Alefirenko. – M.: Gnosis, 2005. –326 p.
4. Apresyan Yu. D. The emotional system. The image of a person according to the language: an attempt to describe the system / Yu. D. Apresyan // Questions of linguistics. – 1995. – No. 1. – P. 37–65.
5. Akhmanova O.S. Dictionary of linguistic terms / O.S. Akhmanova. – M.: Soviet Encyclopedia, 1966. – 607 p.
6. Babaeva E.V. The lexical meaning of the word as a way of expressing a cultural and linguistic concept /E.V. Babaeva //Language personality: cultural concepts: collection of scientific books/ VGPU, PMPU. – Volgograd-Arkhangelsk: Peremena, 1996. – P. 25-33.
7. Vezhbtskaya A. Language, culture and cognition /A. Vezhbtskaya. – M.: Russian dictionaries, 1997. – 410 p.
8. Humboldt V. Language and philosophy of culture/V. Humboldt. – M.: Progress, 1985. – 451 p.
9. Karaulov Yu.N. Russian language and linguistic personality / Yu.N. Karaulov. – M.: Nauka, 1987. – 261 p.
10. Selivanova O.O. Actual tendencies of current linguistics (analytic review)/ Olena Oleksandrivna Selivanova. – K.: Phytosociocenter, 1999. – 148p.
11. Serebrennikov B.A. To the problem of “language and thinking” (Is thinking always verbal?)/ B.A. Serebrennikov // Comparative linguistic linguistics. – 1977. – No. 1. – P. 9-17.
12. Telia V.N. Metaphorization and its role in creation of a linguistic picture of the world /V.N. Telia // The role of the human factor in language: language and picture of the world. – M.: Nauka, 1988. – P. 173–204.
13. Telia V.N. Russian phraseology:semantic, pragmatic and linguocultural aspects / V.N. Telia – M.: School “Languages of Russian Culture”, 1996. – 284 p.

National mentality and linguistic picture of the world as components of cognitive linguistics

K. V. Angelovska

Abstract. The article examines the linguistic picture of the world in the context of modern linguistic science. Different approaches to defining and analyzing the linguistic picture of the world through the prism of linguistic and cultural-national features are considered. Emphasis is placed on the distinction between the concepts of the linguistic and conceptual picture of the world. The meanings and functions of the linguistic picture of the world have been found out.

Keywords: linguistic picture of the world, conceptual picture of the world, communicative, cognitive, emotional, interpretation.